

Arrest

nr. 75 481 van 20 februari 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 2 januari 2012 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 november 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 31 januari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. NEERINCKX, die verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing houdende de weigering van de erkenning van de status van vluchteling en de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus ten aanzien van eerste verzoekende partij, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnisch Albanese en bezit u de Kosovaarse nationaliteit. U bent geboren en opgegroeid te Ferizaj, Kosovo.

Uw problemen in Kosovo begonnen toen uw oudere zus Q. (...) een relatie begon met een katholieke jongen, B. N. (...) genaamd. Uw familie langs vaders kant zijn fanatieke moslims die zeer sterk gekant zijn tegen deze relatie. Uw grootmoeder, oom en tante die vroeger in Skopje woonden kwamen in de

lente van 2009 zelf bij jullie inwonen om de situatie op te volgen. Uw vader, Q. B. (...) (CG 10/13374 ; O.V. 6.608.086), vluchtte daarop weg uit Kosovo en vroeg asiel aan in België op 6 april 2010.

Op 23 juli 2010 werd door de Commissaris-generaal beslist uw vader de vluchtelingenstatus alsook de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd op 29 november 2010. In de zomer van 2010 keerde uw vader echter al terug naar Kosovo.

Sinds uw oom bij jullie thuis was komen inwonen was de situatie heel gespannen. Uw oom en grootmoeder verweten uw moeder dat zij haar kinderen niet goed had opgevoed en dat uw zus daardoor met een katholiek samen was. Uw oom sloeg uw moeder geregeld waarop uw moeder uw zus Q. (...) ook heel hardhandig begon aan te pakken. Op een dag had uw moeder uw zus zo hard geslagen dat u besloot de politie te bellen. De politie kwam bij u thuis en vroeg u en uw moeder om mee te gaan naar het politiebureau. Daar namen zij een verklaring van u af. U durfde hen echter niks te vertellen over de mishandeling door de familie van uw vader. U was bang dat dat de situatie enkel erger zou maken. Uw oom bedreigde later ook nog uw vader. Hij zei dat uw vader moest scheiden van uw moeder en dat hij de katholieke vriend van Q. (...) moest vermoorden. Daarop drong uw moeder er bij Q. (...) op aan het huis te verlaten. Q. (...) vestigde zich samen met B. (...) in Prishtina waar zij nu samen een café uitbaten.

Op 18 september 2010 kreeg u een dreig-sms waarin u en uw moeder bedreigd werden. Ook dit voorval ging u melden aan de politie. De politie besloot uw telefoon een aantal dagen af te luisteren. Daarna deden ze niks meer en ze stelden evenmin een proces-verbaal op. Enkele dagen later ging u met uw zus naar de gemeente voor enkele documenten. Op weg naar de gemeente werden jullie aangesproken door een wahhabist die jullie zei dat je de weg van de islam moest begaan of dat er anders slechte dingen zouden gebeuren met u en uw familie. Jullie raakten thuis ook meer en meer geïsoleerd. Jullie mochten niet meer buiten en de familie van uw vader dacht dat jullie christenen of satanisten waren omdat jullie naar de muziekgroep Nirvana luisterden. Jullie werden ook geslagen omdat jullie geen hoofddoek wilden dragen. Uw moeder werd opgesloten in een kamer waar uw oom een kruis op de muur had getekend, hij zei haar te bidden tot haar nieuwe god. Toen u bij uw moeder in die kamer naar binnen ging zag uw oom dat en werd u door hem geslagen.

Uiteindelijk besloten jullie Kosovo te verlaten op 3 november 2011. Hiervoor heeft u nog uw naam laten veranderen van H. (...) in L. (...) zodanig dat uw familie u hier in België niet zou vinden. In Italië werden jullie door de grenspolitie tegengehouden en uiteindelijk moesten jullie het land verlaten. Jullie vroegen geen asiel aan in Italië. Op 24 december 2010 kwamen jullie in België aan en op 13 juli 2011 vroegen jullie asiel aan.

Ter staving van uw asielrelaas legde u de volgende documenten neer: een geboorteakte, uitgereikt op 21 oktober 2010, een geboorteakte, uitgereikt op 31 maart 2011 en een attest van het centrum voor Geestelijke Gezondheidszorg Waas en Dender.

B. Motivering

Er dient vastgesteld te worden dat u onvoldoende elementen heeft aangebracht die erop wijzen dat u niet kan terugkeren naar Kosovo omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of wegens het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Ten eerste moeten we opmerken dat er ernstige twijfel is gerezen aangaande de geloofwaardigheid van de door u opgeworpen vervolgingsfeiten. We kunnen er niet omheen dat uw relaas op een aantal essentiële punten haaks staat op het relaas van uw vader, B. Q. (...) (CG 10/13374; O.V. 6.608.068) en meer bepaald met betrekking tot zijn familie, die de oorzaak zou vormen voor jullie problemen.

Zo verklaarde u dat uw persoonlijke problemen ontstonden toen uw oom F. (...) (de broer van uw vader), uw grootmoeder, neef en tante in de lente van 2009 uit Skopje bij jullie in Kosovo kwamen inwonen (CGVS, p. 6). Toen uw vader gehoord werd op het Commissariaat-Generaal op 4 juni 2010 verklaarde hij echter dat hij de enige was van zijn familie die in Kosovo woonde en dat hij met zijn moeder, broers en zus niet meer dan één keer om de twee weken contact had (CGVS vader, pp. 3 – 4). Toen uw vader gevraagd werd of zijn broers en zus die in het buitenland woonden soms naar Kosovo kwamen antwoordde hij dat voornamelijk zijn broer S. (...) die in Zwitserland woont af en toe op bezoek komt, de anderen ook soms maar niet vaak (CGVS vader, p. 4, p. 7). Dit strookt geenszins met uw verklaringen dat de familie van uw vader bij jullie zou inwonen sinds de lente van 2009 (CGVS, p. 6). Om zeker te zijn of het niet om een misverstand zou gaan werd u nogmaals expliciet de vraag gesteld of de familie van uw vader aanwezig was bij jullie thuis vóór het eerste vertrek van uw vader naar België in april 2010. U antwoordde hierop bevestigend (CGVS, p. 7). Aangezien de komst van de familie van uw vader aan de grond lag van al de problemen die u aanhaalde kan toch wel redelijkerwijs verwacht worden dat u hierop een eenduidig antwoord weet te geven.

Daarnaast geeft u ook aan dat uw oom N. (...) in Skopje woont en dat jullie ook problemen gehad hebben met hem maar niet zoveel als met uw oom F. (...) omdat jullie niet zo hecht waren (CGVS, p. 6), terwijl uw vader aangeeft dat zijn broer N. (...) in Duitsland woont met zijn gezin en dat hij lang geleden Macedonië heeft verlaten en niet zo vaak contact heeft met hem (CGVS vader, pp. 3 – 4). Het lijkt ook uiterst bevreemdend dat jullie dusdanig uiteenlopende antwoorden geven omtrent dergelijke eenvoudige feiten.

Verder stelde u dat het huis waar jullie in woonden in Ferizaj eigendom was van uw vader en zijn broers, dat zij oorspronkelijk daar woonden en vervolgens naar Skopje verhuisd waren en dat later uw vader opnieuw naar Kosovo was komen wonen (CGVS, p. 6). Zo wekt u de indruk dat de broer van uw vader ook het recht zou hebben om een deel van dat huis op te eisen en bij jullie in te wonen. Dit strookt echter opnieuw niet met hetgeen uw vader hieromtrent verklaarde. Uw vader verklaarde in Skopje, Macedonië te zijn geboren en opgegroeid, daar te hebben gewoond tot in 1986, vervolgens alleen naar Kosovo te zijn gegaan en daar samen met uw moeder, een Kosovaarse, een huis te hebben gebouwd (CGVS vader, p. 2).

Uw vader gaf dus geenszins aan dat zijn moeder, broer of zus in het jaar voor zijn komst naar België bij jullie waren komen inwonen. Uw vader gaf in lijn met uw verklaringen wel aan dat zijn broers inderdaad niet akkoord waren met de relatie van uw oudste zus Q. (...) met een katholieke jongen, maar in tegenstelling tot uw verklaringen beweerde uw vader dat zijn broers ermee dreigden uw gezin uit de familie te isoleren en niet meer op bezoek te komen (CGVS vader, p. 10). Ook dit staat haaks op uw verklaringen als zou de familie van uw vader zich actief zijn komen inmengen in jullie gezin om jullie op het rechte pad te houden, zoals Allah het wil (CGVS, p. 6). Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw vaders familie niet als geloofwaardig kunnen bestempeld worden kan bezwaarlijk enige geloofwaardigheid worden toegedicht aan de daarop gebaseerde verdere vervolgingsfeiten.

Daarenboven legt u ook geen enkel aanvaardbaar bewijs neer ter staving van uw relaas. U verklaart twee maal naar de politie te zijn gegaan, namelijk nadat uw moeder uw zus Q. (...) had geslaan en nadat u een dreig-sms van onbekenden had ontvangen (CGVS, pp. 8 – 9 en p. 12). U verklaart dat u een attest had van de politie voor de keer dat u aangifte ging doen van uw moeder die uw zus had geslaan en dat u dat attest hier had afgegeven op een dienst. U weet echter niet meer of u, uw zus of uw moeder dit attest hebben afgegeven en u weet ook niet wanneer of op welke dienst u dat zou afgegeven hebben. Uw raadsheer verklaarde navraag te doen en eventueel het document toe te sturen aan het CGVS, hetgeen op heden niet gebeurd is (CGVS, p.8, p. 10). U verklaarde ook naar de politie te zijn geweest omdat u een dreig-sms had gekregen. De politie zou de sms gefotografeerd hebben en vervolgens uw telefoon gedurende twee à drie dagen afgeluisterd hebben. Ze zouden echter geen proces-verbaal of attest hebben opgesteld (CGVS, p. 12), hetgeen geenszins plausibel lijkt aangezien het af luisteren van een telefoon toch een verregaande onderzoeksdaad betreft. De dreig-sms op zich die u liet zien kan bezwaarlijk als een aanvaardbaar bewijs worden beschouwd aangezien deze door eender wie kan zijn verstuurd.

Daarnaast is ook het feit dat u meer dan zeven maanden wachtte vooraleer asiel aan te vragen (CGVS, p. 10) een sterke indicatie van het ontbreken van een gegronde vrees voor vervolging of op het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in uw land van herkomst.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan de bovenvermelde beslissing, uw geboorteaktes bewijzen enkel uw nationaliteit en identiteit die hier niet ter discussie staan. Uit het attest van het centrum voor Geestelijke Gezondheidszorg Waas en Dender kan enkel worden afgeleid dat u in behandeling bent bij een psycholoog.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van de zus van eerste verzoekende partij, zijnde tweede verzoekende partij, verwijst integraal naar de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij, daar tweede verzoekende partij wat haar asielrelaas betreft, steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar zus. Navolgende motivering betreffende de persoonlijke toestand van tweede verzoekende partij wordt in de door haar bestreden beslissing als volgt weergegeven:

“De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan de bovenvermelde beslissing, uw paspoort en identiteitskaart bewijzen enkel uw identiteit en nationaliteit die hier niet ter discussie staan. Het attest van psychiater Peter D'Hondt betreft een weergave van de feiten volgens uw vader waarvoor eerder al werd bewezen dat deze niet in aanmerking komen voor het Vluchtelingenstatuut, noch voor de subsidiaire beschermingsstatus. De islamitische regels die u voorlegt kunnen evenmin aanzien

worden als een aanvaardbaar bewijs aangezien deze op eenvoudige wijze door eender wie kunnen worden opgesteld.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partijen gaan in op de motieven van de bestreden beslissingen en trachten deze te verklaren dan wel te weerleggen. Zij beroepen zich derhalve op de schending van de materiële motiveringsplicht.

2.2.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3. Waar verzoekende partijen een ganse uiteenzetting geven om aan te tonen dat zij voor hun problemen niet kunnen rekenen op een adequate bescherming in Kosovo, aangezien er omwille van verschillende redenen een klimaat van straffeloosheid heerst, een stelling die zij menen te kunnen staven aan de hand van twee rapporten, wijst de Raad verzoekende partijen erop dat nergens in de bestreden beslissingen wordt vermeld dat verzoekende partijen voor hun problemen afdoende bescherming kunnen verkrijgen vanwege de in Kosovo aanwezige autoriteiten. Immers heeft verwerende partij op basis van de ernstige tegenstrijdigheden die zij tussen de verklaringen van eerste verzoekende partij en die van haar vader heeft opgemerkt, de vaststelling dat verzoekende partijen geen enkel aanvaardbaar bewijs konden neerleggen ter staving van hun relaas en de constatering dat eerste verzoekende partij meer dan zeven maanden heeft gewacht vooraleer zij een asielaanvraag heeft ingediend, wat een sterke indicatie oplevert van het ontbreken van een gegronde vrees voor vervolging/het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, besloten dat aan hun relaas geen geloof kan worden gehecht. Een uiteenzetting over het ontbreken van adequate beschermingsmogelijkheden in het land van herkomst op zich doet hier dan ook niet ter zake. De Raad verwijst in verband met het ongeloofwaardig bevinden van het voorgehouden asielrelaas naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

2.2.4.1. Waar eerste verzoekende partij en haar vader tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd over het al dan niet aanwezig zijn van de familie van de vader van eerste verzoekende partij voor het eerste vertrek van haar vader naar België in april 2010, menen verzoekende partijen dat deze tegenstrijdigheid louter op een vergissing berust. Verzoekende partijen verduidelijken dat, waar eerste verzoekende partij “*lente 2009*” heeft geantwoord op de vraag wanneer de familie is komen inwonen, zij eigenlijk het jaar “*2010*” bedoelde. Dat zij 2010 heeft bedoeld, blijkt volgens verzoekende partijen ook uit de overige antwoorden welke eerste verzoekende partij heeft gegeven. Zo heeft eerste verzoekende partij verklaard dat haar vader Kosovo heeft verlaten in april 2010, hetgeen overeenstemt met wat haar vader heeft gesteld. Zij verduidelijken verder dat de vader van verzoekende partijen dan uiteraard geen jaar meer is gebleven in Kosovo, maar dat hij, nadat duidelijk was geworden dat de familie zou komen inwonen, Kosovo heeft verlaten, hetgeen ondersteunt dat eerste verzoekende partij het wel degelijk over het jaar 2010 had. Verzoekende partijen begrijpen niet waarom verwerende partij niet dezelfde vraag

heeft gesteld aan tweede verzoekende partij, of aan de moeder van verzoekende partijen, die ook asiel heeft aangevraagd. Zij konden zeker bevestigen dat de vader van verzoekende partijen in 2010 is vertrokken, en niet in 2009.

2.2.4.2. De Raad is niet overtuigd door de poging die verzoekende partijen in hun verzoekschrift ondernemen om de flagrant uiteenlopende versies te doen rijmen. De Raad wijst op het volgende uit het gehoorverslag van eerste verzoekende partij:

"- Waren de moeder en de broer van uw vader in Ferizaj aanwezig als hij de eerste keer vertrok?"

Ja, in ferizaj.

- Dan is uw vader nr BE gekomen en teruggekeerd nr Ferizaj?

Ja.

- Waznneer is hij teruggekeerd?

Het was zomer.

- In 2010?

Ja.

- Maar dan had hij al asiel aangevraagd in Be?

Ja." (administratief dossier, B. H., stuk 3, gehoorverslag 3/11/2011, p. 7).

Eerste verzoekende partij verklaart letterlijk dat de moeder en broer van haar vader al in Kosovo aanwezig waren nog voor haar vader voor de eerste maal naar België is vertrokken in 2010. Haar vader daarentegen verklaart tijdens zijn gehoor op 4 juni 2010 dat zijn moeder en zijn broer F. in Skopje wonen (administratief dossier, B. H., stuk 13: landeninformatie, gehoorverslag CGVS van 4/6/2010, p. 3-4). Zelfs als zou eerste verzoekende partij zich effectief van jaar hebben vergist, zijn beide versies nog steeds in essentie tegenstrijdig. Het tegenstrijdige karakter van beide versies wordt nog aangedikt door de verklaring in het verzoekschrift dat hun vader Kosovo heeft verlaten nadat duidelijk was geworden dat de familie zou komen inwonen. Immers, de vader van eerste verzoekende partij verklaart op het Commissariaat-generaal: *"(...) mijn broers accepteren deze situatie niet en dreigen ermee dat ze zich zullen isoleren en niet meer zullen langskomen, er is veel koppigheid in verband met dit geval."* (administratief dossier, B. H., stuk 13: landeninformatie, gehoorverslag CGVS van 4/6/2010, p. 3-4). Dit staat in schril contrast met de ter vergoelijking opgegeven uitleg in het verzoekschrift.

Aldus kan worden vastgesteld dat de ter rechtvaardiging gegeven uitleg in het verzoekschrift niet kan overtuigen.

Verder wijst de Raad verzoekende partijen erop dat het verwijzen naar potentiële antwoorden die tweede verzoekende partij of hun moeder, die ook asiel heeft aangevraagd in België, zouden kunnen hebben gegeven indien zij dezelfde vragen hadden voorgeschiedt gekregen, de flagrante tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van eerste verzoekende partij en die van haar vader uiteraard niet kunnen verschonen.

2.2.5.1. Nopens het misverstand omtrent de oom N. van verzoekende partijen, zijn verzoekende partijen de mening toegedaan dat aangaand motief slechts detailkritiek betreft, dat niet de essentie van hun asielrelaas raakt. Verzoekende partijen stellen dat de problemen met hun oom N. geen aanleiding hebben gegeven tot hun asielaanvraag. Verzoekende partijen stippen hierbij aan dat zij immers zelf hebben aangegeven dat zij met deze oom niet dezelfde problemen hebben ondervonden als met hun oom F.. De argumenten geput uit deze verklaringen zijn dan ook niet van aard om de geloofwaardigheid van hun vluchtrelaas aan te tasten, menen verzoekende partijen.

2.2.5.2. De Raad wijst verzoekende partijen erop dat de motivering van de bestreden beslissingen als geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich de beslissingen kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden, de ontstentenis van een overtuigend schriftelijk bewijs betreffende de aangiftes bij de politie en de vaststelling dat eerste verzoekende partij zeven maanden heeft gewacht vooraleer zij een asielaanvraag heeft ingediend, op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt ondermijnd.

Het gegeven dat eerste verzoekende partij en haar vader volledig uiteenlopende antwoorden hebben verschaft met betrekking tot dergelijke eenvoudige feiten, wat zeer bevreemdend overkomt, vormde voor verwerende partij terecht een negatieve indicatie in de beoordeling naar de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoekende partijen.

2.2.6. Met betrekking tot de vaststelling dat verzoekende partijen geen enkel aanvaardbaar bewijs bijbrengen om hun relaas te staven, stelt de Raad vast dat verzoekende partijen aangaand motief van de bestreden beslissingen niet uitdrukkelijk trachten te weerleggen in het verzoekschrift. Wel blijkt

impliciet uit hun uiteenzetting over het niet voorhanden zijn van adequate bescherming in Kosovo, dat reeds werd besproken onder punt 2.2.3., dat verzoekende partijen het aannemelijk trachten te maken dat de politie geen proces-verbaal/attest zou hebben opgemaakt omtrent de dreig-sms die bij haar werd aangegeven en de onderzoeksdaaden die daarop zouden gevolgd zijn, aangezien verzoekende partijen stellen dat uit het *“Verslag van de International Crisis Groep, The Rule of Law in Independent Kosovo, Europe Report nr. 204, 19 may 2010”* blijkt dat enkel op willekeurige wijze een proces-verbaal wordt opgesteld in Kosovo wanneer strafrechtelijke feiten worden vastgesteld of meegedeeld. De Raad merkt in dit verband op dat, zoals verwerende partij heeft aangegeven in haar beslissingen, het toch merkwaardig is dat er geen proces-verbaal of attest zou zijn opgemaakt, nu het af luisteren van een telefoon toch een verregaande onderzoeksdaad betreft.

De Raad merkt verder op dat eerste verzoekende partij echter wel heeft verklaard van de politie een attest te hebben ontvangen voor de keer dat zij aangifte ging doen omdat haar moeder haar zus had geslagen. Echter, verzoekende partijen hebben dit attest tot op heden niet neergelegd.

De Raad herhaalt dat de bewijslast berust bij de kandidaat-vluchteling zelf die, in de mate van het mogelijke, elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de kandidaat-vluchteling aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Daarom moeten door hem in de mate van het mogelijke stavingstukken of overtuigende elementen worden aangebracht (RvS 17 december 2003, nr. 126.529). Aangezien het attest van de politie een essentieel stuk betreft, is het niet kennelijk onredelijk van de commissaris-generaal om te verwachten dat verzoekende partijen een ernstige inspanning ondernemen om de nodige stavingstukken te verzamelen. Verzoekende partijen tonen niet aan dat zij veelvuldige, aanhoudende pogingen hebben ondernomen om dit attest of enig ander overtuigend document in verband met hun asielrelaas te bemachtigen.

Hoe dan ook dient te worden aangestipt dat het ontbreken van een overtuigend schriftelijk bewijsstuk niet als een losstaande overweging mag worden geïnterpreteerd. De Raad wijst er nogmaals op dat de motivering van verwerende partij als een geheel dient te worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich het eindresultaat van de bestreden beslissingen kunnen dragen.

2.2.7. Tenslotte stelt de Raad vast dat verzoekende partijen in hun verzoekschrift geen enkele verschoningsgrond aanreiken voor de geloofwaardigheid van hun vrees nefaste vaststelling dat eerste verzoekende partij meer dan zeven maanden heeft gewacht vooraleer zij bij de Belgische asielinstanties een asielaanvraag heeft ingediend. Deze vaststelling wordt door de Raad dan ook als onbetwist en vaststaand beschouwd.

2.2.8. Uit wat voorafgaat, kan worden besloten dat aan het asielrelaas van verzoekende partijen geen geloof kan worden gehecht. Bijgevolg kan hen de status van vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) niet worden toegekend.

2.2.9. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissingen heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partijen, waarop zij zich eveneens beroepen teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partijen dan ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen evenwel niet aan dat er heden in Kosovo een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partijen kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.10. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partijen noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van

de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig februari tweeduizend en twaalf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT